

عنوان مقاله:

دستیابی به شاخص های مطلوب سکونت شهری در بافت های فرسوده تاریخی ایران؛ (نمونه موردی: بافت فرسوده تاریخی شهر اردبیل)

محل انتشار:

مطالعات طراحی شهری و پژوهش های شهری، دوره 3، شماره 12 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

حسن محمودزاده - دکتری جغرافیا و برنامه ریزی شهری، دانشیار دانشگاه تبریز

سارا ساحلی - دانشجوی دکتری رشته جغرافیا و برنامه ریزی شهری

خلاصه مقاله:

بافت فرسوده تاریخی، بافتی با ارزش است که در طول دوران شهرنشینی، دستخوش تغییرات و تحولات دوران گشته و در این پروسه به دلیل عدم انطباق با سرعت سیر تحولات، نتوانسته خود را با شرایط حال وفق دهد، در نتیجه منجر به فرسودگی و ازکارافتادگی آن گشته است. ساکنان بافت های فرسوده تاریخی به دلایلی که در تحقیق فوق ارائه می گردد، از وضع سکونت خود راضی نبوده و خواستار جابجایی و ترک بافت هستند. در حالیکه در بیشتر شهرها هسته اولیه شهرنشینی و تمدن شهری، از بافت تاریخی آن شهر شروع شده و به دلیل ارزش تاریخی آن که در برخی موارد در مقیاس جهانی اهمیت دارد، دارای ویژگی منحصر به فرد جهانی می باشد. بافت تاریخی شهر اردبیل جز بافت های باارزش تاریخی در مقیاس جهانی ولی فرسوده محسوب می شود که درگیر معضلات مذکور می باشد. در این تحقیق سعی شده با توجه به معضلات حاضر در این نوع از بافت شهری و با در نظر گرفتن دیدگاه فرانوگرایانه در طرح های شهری، به تجزیه و تحلیل براساس تحقیقات موجود و پرسش های میدانی از افراد درگیر، چه به صورت مستقیم و چه به صورت غیرمستقیم پرداخته شود و در نهایت شاخص هایی را علاوه بر شاخص های کالبدی، نظیر شاخص های اقتصادی، فرهنگی، اجتماعی و ... جهت سکونت مطلوب در این نوع از بافت مشخص کرده و براساس آن طرحی را برای بافت فرسوده تاریخی شهر اردبیل ارائه می گردد.

کلمات کلیدی:

شاخص مطلوب، سکونت شهری، بافت فرسوده، بافت تاریخی، شهر اردبیل

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1273213>

